

Ευρώπη πριν την «ελεγχόμενη διάσπαση»: Τελειώσαμε με την εναλλακτική. Να τελειώνουμε και με την δημοκρατία;

Ευρώ, λιτότητα, εξαφάνιση μεσαίας τάξης, προσφυγικό, τρομοκρατία. Μετά το ιδεολογικό Βατερλώ του ΣΥΡΙΖΑ, λιμάρονται και οι τελευταίες προοδευτικές και αριστερές γωνίες στην Ευρώπη. Μετά το ξέσπασμα του προσφυγικού και της τρομοκρατίας οι αξίες της ευρωπαϊκής ιδέας, των ανοικτών συνόρων και των ατομικών ελευθεριών βρίσκονται σε άτακτη υποχώρηση. Μετά το κτύπημα στο Παρίσι, η Ευρώπη μοιάζει να οδεύει ολοταχώς σε αναθεώρηση των δεδομένων, που την ένωναν μέχρι σήμερα.

Ενδεχομένως, το προσφυγικό και η τρομοκρατία να σταθούν σαν αφορμές για μια «ελεγχόμενη διάσπαση» στην οποία θα αναζητηθούν πολιτικές, οικονομικές και γεωπολιτικές γέφυρες σαν παρακαταθήκη για μια επανένωση σε πιο βιώσιμες και ευνοϊκές συνθήκες. Η χώρα μας είναι στο μάτι του κυκλώνα όλων αυτών των μεγάλων και βίαιων αλλαγών που συμβαίνουν στην Ευρώπη. Αλλά εδώ, υπό το κράτος και τον έλεγχο του γνωστού γκροτέσκο πολιτικού συστήματος, δεν εκδηλώνεται καμία επίσημη αντίδραση, κανένας προβληματισμός.

Εδώ, οι τράπεζες μπορούν να αγοράζονται από τους ξένους για ένα κομμάτι ψωμί, οι μικρομέτοχοι να καταστρέφονται και όλοι οι φορολογούμενοι να φορτώνονται δεκάδες δις χρέος για να τις ανακεφαλαιοποιούν, χωρίς μάλιστα να δίνεται καμία δέσμευση για χρηματοδότηση της πραγματικής οικονομίας.

Εδώ, τα σπίτια των ολοένα και περισσότερων μικρομεσαίων που αδυνατούν να πληρώσουν το δάνειό τους μπορούν να περνούν επίσης για ένα κομμάτι ψωμί σε ξένα συμφέροντα.

Εδώ, μπορούν διαρκώς να επινοούνται και να απαιτούνται νέοι φόροι, σαν εργαλεία για την ληστεία του εναπομένοντος πλούτου, ακόμη και αν οι πολίτες δεν μπορούν να ανταποκρίνονται σε αυτούς που ήδη υπάρχουν.

Εδώ, όπως άλλωστε και στην Ευρώπη, αξίες δεν είναι πλέον η δημοκρατία και το συλλογικό συμφέρον, μήτε η κοινωνική συνοχή και η καταπολέμηση της φτώχειας και της ανισότητας.

Αλλά ειδικά εδώ, οι αξίες του πελατειακού κράτους είναι οι μόνες αδιαπραγμάτευτες κόκκινες γραμμές, όπως οι διορισμοί συγγενών και φίλων, η κρατική επιχορήγηση στα ταμεία των κομματικών στρατών, το αγγελιόσημο για την σιωπή των δημοσιογράφων ή οι μισθοί των ψηφοφόρων του δημοσίου τομέα. Αυτό το τελευταίο «αξιώνεται» και στον προϋπολογισμό: σταθερή η μισθολογική δαπάνη στο δημόσιο για τα επόμενα χρόνια!

Ειδικά εδώ, η «ελευθερία του τύπου» παραμένει ανέκδοτο. Ο νόμος για τα ΜΜΕ που ψηφίστηκε, είναι σαν μη ψηφίστηκε ποτέ.

Γενικά εδώ, η μοναδική κινητικότητα εξαντλείται στα όρια της επιβίωσης και της εδραίωσης του ζόμπι πολιτικού συστήματος στις νέες συνθήκες στέρησης και εξάρτησης για τα επόμενα χρόνια.

Σημαντικός σταθμός αυτής της πορείας, που θα επισφραγίσει την συμφωνία και την αξιοπιστία με τους δανειστές για την εφαρμογή στην πράξη των νόμων που ψηφίζονται αυτές τις μέρες, θα είναι σύντομα μια «οικουμενική διακυβέρνηση», δηλ. μια κυβέρνηση «τύπου Παπαδήμου», αλλά τώρα και με την συμμετοχή της «αριστεράς». Οι αναμενόμενες διαρροές σε κάποια ψηφοφορία θα είναι απλά το άλλοθι για αυτήν την αναπόφευκτα δρομολογημένη εξέλιξη.

Σε όλο αυτό το παρωχημένο θεατρικό σκηνικό η κοινωνία δεν εμφανίζεται πουθενά. Την τελική πράξη την παρακολουθούν σχεδόν αδιάφορα, με προσκλήσεις ή μειωμένο εισιτήριο, φίλοι και συγγενείς των ηθοποιών και των άλλων συντελεστών της παράστασης. Ήδη από τις εκλογές το μισό θέατρο είναι άδειο. Αλλά οι δανειστές έχουν προς το παρόν κάθε λόγο να επιδοτούν την αποτυχία.

Στην κοινωνία μας η κατάσταση είναι εντελώς αποδιοργανωμένη και διαρκώς βάλλεται με νέους φόβους και αποθαρρυντικά τετελεσμένα. Το ερώτημα που πλανιέται σε όλην την Ευρώπη, τουλάχιστον στους κύκλους των ελεύθερα σκεπτόμενων πολιτών της, μοιάζει να είναι: «*Αν πράγματι τελειώσαμε με την εναλλακτική, τελειώνουμε και με την δημοκρατία;*».

Όμως πράγματι τελειώσαμε με την εναλλακτική ή μήπως αυτή η de facto δυναμική για μια «ελεγχόμενη διάσπαση» στην Ευρώπη μάς ξαναβάζει από μόνη της, ως «από μηχανής Θεός» στο παιχνίδι της εναλλακτικής και της ματαιωμένης πολιτικής σκέψης και δράσης, πολύ πιο ώριμους, προετοιμασμένους και αποφασισμένους;

Και φυσικά όχι με τους σημερινούς κυβερνώντες. Ούτε υποχρεωτικά πίσω στα ξημερώματα της 12ης προς 13η Ιουλίου με τον Σόιμπλε να κραδαίνει πάλι εκείνο το Grexit.

Φωτό: [Natasha Archdale](#) | Portraits mixed media

Δ. Τρικεριώτης, Twitter: [@BlogGnathion](#)